

μυῖς κόδας τοῦ μαγεῖρου μας, καὶ ἄλλο δὲν ἔβλεπον
καὶ τοὺς ἐπέχοντας τόπου περόνης δακτύλους μου,
καταβαίοντας καὶ καταβαίοντας ἀπὸ τοῦ στόματός
μου εἰς τὸ τρυβλίον, καὶ ἀπὸ τοῦ τρυβλίου εἰς τὸ στό-
μα μου. Ποτέ μου δὲν ἐγεύθη φραγῆτόν γλυκύτερον!
Ἦναι ἄρα ἀνάγκη νὰ προσθέτω, πρὸς ἐπικύρωσιν τοῦ
λόγου μου, ὅτι καὶ ὁ μέγας δούξ τῆς μεγάλης Ρωσίας
Κωνσταντῖνος, ἐγεύθη εἰς τὸ ἴδιον μέρος, ὀλίγον πρὸ
μου, κεμπάπιον, καὶ ὅτι ἡ γνώμη του συμφωνεῖ πα-
ρόμοιως μετὰ τὴν ἰδικήν μου; Ν. Δ.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΩΔΗ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Εἰς Ἐρωτα.

Ἐσήμενον μεσάνυχτα
Ἦ Ἄρκτος πρὸς τὸ μέρος
Τὸ τοῦ Βωώτου ἔστρεφε,
Τοῦ φαινοῦ ἀστέρου·
Κι' ἀπὸ τὸν κόπον ἅπαντες
Οἱ ἄνθρωποι βαρέως
Εἰς τὰς ἀγκάλας ὑπνωττον
Τοῦ ποθητοῦ Μορφέως·
Ὅκταν, εἰς τὰ πρόθυρα
Ἀπέξω μετὰ τὰς χεῖρας
Τὰκ τὰκ ὁ ἔρωσ ἤκουσα
Νὰ μοῦ κτυπᾷ τὰς θύρας.
—Τίς; εἶπα, τίς τὰς θύρας μου
Μετάνυχτα πατάσσει;
Τίς εἶνε; τίς τοῦ ὕπνου μου
Τὰ ὄνειρα ταρατσει;
—Ἐλ', ἄνθρωπε, τότε ἔκραξεν
Ὁ ἔρωσ, μὴ φοβῆσαι·
Ἐν βρέφος εἶμαι, ἀνοιξε,
Ἄν ἐλεήμων ᾖσαι·
Ἀσέληναν, δλόβρεχον
Ἀπόψε ἐπλανήθην,
Λυπήσου με.—Τὸ ἤκουσα
Κ' ἐκάμωθην, κ' ἐλυπήθην,
Κ' εὐθὺς τὸν λύχνον ἀναψα
Καὶ ἀνοιξα. Ἐμβαίνει
Ἐν βρέφος ὠραιότατον!
Φαρέτρα κρεμασμένη
Ἐστόλιζε τοὺς ὤμους του·
Χρυτόπτερον ἐπάτει,
Καὶ τόξον τὸ χεράκι του
Τὸ μαλακὸν ἐκράτει.
Εἰς τὴν ἐστίαν πάραυτα
Τὸ ἔφερα πλησίον
Κ' εἰς τὰς ζεστὰς παλάμας μου
Τὰ δάκτυλά του κλείων,
Ἐξέσταινα τὸν Ἐρωτα,
Κ' εἰς τὰ χρυσᾶ πτερά του
Ἀποσπογγίζων ἄπλωνα
Τ' ἀστράπτοντα μαλλιά του.

Ἀφοῦ καλὰ δ' ἐξέστανε
Τὰς τρυφεράς του χεῖρας,
Τὸ τέκνον τὸ παμπόνηρον
Τῆς ἀγαθῆς Κυθήρας,
Μὲ λέγει,—Φέρε, φίλτατε,
Τὸ τόξον μου νὰ ἴδω,
Μὴν ἡ βροχὴ μου τῶβλαψε.—
Ἄθῶος, τοῦ τὸ δίδα.
Πλὴν φεῦ! εἰς τὸν ταλαίπωρον!
Ὁ ἀσπλαγχνος μετὰ εἶαν
Τραβᾷ, κτυπᾷ καὶ μοῦ τρυπᾷ
Τὴν μαύρην μου καρδίαν,
—Μ' ἐφόνευσας! ἐφώνησα,
Ἐχά... ἐχάθην, σκύλε!
Σκληρὲ!—Κ' ἐκεῖνος σύγχαيره,
Μὲ λέγει, τότε, φίλε
Δὲν ἔχει, βλέπεις, τίποτε
Τὸ τόξον μου τὸν πόνον
Νὰ καίῃ τὴν καρδίαν σου
Ἐπὶ τ' ἀκούης μόνον.—
Μ' αὐτὰ μετὰ περιέπαιζε
Κι' οὐδὲ στιγμὴν ἐστάθη·
Ὡς μυῖα ἐλαφρόπτερος
Ἐπέταξε κ' ἐχάθη.

Σ. Κ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλ-
τάνου Ἀμουράτου. Τοῦρκός τις ἐκ τῶν ὑπηκόων του,
ἄγαμος καὶ χωρὶς ἄλλων συγγενῶν, ἀποφασίσας νὰ
μεταβῆ εἰς Μέκκαν χάριν εὐλαθείας, ἠπόρει εἰς ποῖον
νὰ ἀναθέσθῃ τὴν φυλακὴν πολυτίμων τινῶν κτημάτων
του· ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅτι ὑπῆρχέ τις Χότζας ἀπο-
λαύων μεγίστης ὑπολήψεως, καὶ πεισθεὶς ὅτι δὲν
ἐδύνατο νὰ ἐμπιστευθῇ αὐτὰ εἰς χεῖρας ἀσφαλεστέ-
ρας, παρακατέθεσε πρὸ αὐτῶ σάκκον περιέχοντα ἀ-
δάμαντας καὶ ἄλλους βαρυτίμους λίθους, καταστήσας
συγχρόνως αὐτὸν κληρονόμον, ἐὰν τυχὸν ἀπέθνησκε
καθ' ὁδόν. Καὶ ὁ μὲν Χότζας ὑπετηγέθη νὰ ἐκπλη-
ρώσῃ εὐτεβῶς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ μέλλοντος προσκυ-
νητοῦ, οὗτος δὲ, ἥσυχος ἔκτοτε καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς
ὑποψίας, ἀνεχώρησεν. Ὅποια ὅμως ὑπῆρξεν ἡ ἐκ-
πληξίς του ὅταν, ἐπανελθὼν μετὰ τινα καιρὸν, καὶ
ζητήσας ἀπὸ τὸν Χότζαν τὴν παρακταθήκην, ἤκουσεν
αὐτὸν ἀποκρινόμενον μετὰ ὑπόκρισιν ἀκατανόητον, ὅτι
δὲν ἐνόει περὶ τίνος ἐπρόκειτο! Ἡ ἀνέλπιτος αὕτη
ἀπάντησις, τόσῳ μᾶλλον κατετάραξε τὸν προσκυνη-
τὴν, καθόσον δὲν ἐδύνατο, δι' ἔλλειψιν μαρτύρων,
ν' ἀποδείξῃ τὴν κακοήθειαν τοῦ Χότζα. Ἐπειδὴ ὅμως
ἡ ζημίαι ἦτον ἀκαταλόγιστος, ἀπεράσισε νὰ ἀνα-
φέρῃ τὸ συμβάν εἰς τὸν μέγαν βεζύρη. Ὁ μέγας βε-
ζύρης, ἰδὼν ὅτι τὸ πρᾶγμα ἦτον δυσεξιχνίαστον,
ἐπρότρεψε τὸν προσκυνητὴν νὰ λάβῃ ὑπομονὴν, προσ-
θεὶς ὅτι ἐσκόπευε νὰ ὑποβάλῃ τὰ διατρέξαντα εἰς
τὸν Σουλτάνον. Καὶ τῶντι, ὅταν ὠμίλησε περὶ αὐ-
τῶν τὸν ἡγεμόνα, οὗτος ἀπήτησε νὰ ἐξερευνηθῇ ἀκρι-
βῶς ἡ ὑπόθεσις, καὶ ἐπὶ τούτῳ παρήγγειλε τὸν

βεζύρη νὰ προσκαλέσῃ τὸν Χότζαν, νὰ συμφιλιωθῇ μετ' αὐτοῦ, καὶ νὰ τὸν δώσῃ ἐλπίδας ὅτι ἐμελλε νὰ τὸν μεταχειρισθῶσιν ὡς ὄργανον εἰς τὴν διεξαγωγὴν σπουδαιωτάτων ὑποθέσεων. Ὁ βεζύρης ἐξεπλήρωσεν ἀμέσως τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου του, καὶ προσκαλέσας τὸν Χότζαν, ἐπήνεσε τὸ πνεῦμα, τὴν σοφίαν καὶ τὸν ἀκέραιον χαρακτῆρά του, ἔδωκεν εἰς αὐτὸν μυρίας ἐλπίδας καὶ ὑποσχέσεις, τὸν ὠνόμασε Χότζαν του, καὶ διὰ νὰ μὴ μένῃ, ὡς εἶπεν, ὁ λύχνος ὑπὸ τὸν μῦθον, ἐξήγησε τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ τὸν παρουσιάσῃ καὶ εἰς τὸν Σουλτάνον· ὁ Σουλτάνος τὸν ὑπέδεχθη μὲ ἰσὴν φιλοφροσύνην, καὶ ἀνέθεσε εἰς αὐτὸν τὴν ἐξέτασιν ὅλων τῶν ἐκκρεμῶν ἐγκληματικῶν ὑποθέσεων, ἀπαιτήσας νὰ συντάξῃ λεπτομερῆ περὶ αὐτῶν ἐκθέσιν, ὅπου νὰ προσδιορίζεται καὶ ἡ ποινὴ ἐκάστου ἐγκλήματος. Ὅλα ταῦτα τὰ δείγματα τῆς εὐνοίας ἀπεκοίμισαν τὸν Χότζαν· ἀλλ' ἐπὶ πέντε ἢ ἕξ μῆνας καθ' οὓς οὗτος ὑπῆρτε εἰς τὰ ἀνάκτορα, οὔτε ὁ Σουλτάνος, οὔτε ὁ βεζύρης ἐδυνήθησαν νὰ ἀνακαλύψωσι τι ὡς πρὸς τὴν κλοπὴν τῶν πολυτίμων πραγμάτων.

Μίαν τῶν ἡμερῶν ὁ Χότζας παρουσιάσθη εἰς τὸν Σουλτάνον κρατῶν κομβολόγιον, οὗτινος τὰ ἐννεήκοντα ἐννέα σφαιρίδια ἦσαν κατεσκευασμένα ἐκ κοραλλίου σπανιωτάτου. Παρατηρητέον ὅτι ὁ προσκυνητῆς εἶχε δώσει εἰς τὸν βεζύρη σιμείωσιν τῶν ὅσα περιεῖχεν ὁ σάκκος του, καὶ ὅτι μεταξὺ τούτων ὑπῆρχε καὶ τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος κομβολόγιον. Ὁ Σουλτάνος, ὑποπτευθεὶς μήπως τοῦτο ἦτον τὸ τοῦ προσκυνητοῦ, ἐπροσποιήθη ὅτι ἐθαύμαζε τὴν ὠραϊότητά του· ὁ δὲ Χότζας, γονυπετήσας ἀμέσως, καθικέτευσε τὴν Μεγαλειότητά του, νὰ εὐδοκήσῃ νὰ δεχθῇ αὐτό. Τοῦ Σουλτάνου ἡ ὑπόψια δὲν ἦτον ἀδαισιμος· ἀλλὰ μία μόνη ἀπόδειξις δὲν ἤρκει. Μεταξὺ τῶν ἄλλων πραγμάτων τοῦ σάκκου, ὑπῆρχε καὶ δακτυλίδιον ἀρχαιοτάτης καὶ ἐξαισίας κατασκευῆς, ἐξ ἐκείνων ἅτινα φοροῦσιν οἱ Τούρκοι ὡσάντις ῥίπτουσι βέλη· εἶναι δὲ γνωστὸν ὅτι ἡ τοξεία ἀποτελεῖ μίαν τῶν συνηθεστέρων διατριβῶν τῆς Ὀθωμανικῆς φυλῆς, εἰς ἣν γυμνάζονται παιδιόθεν καὶ εὐδοκίμοισιν. Ὡς δευτέραν λοιπὸν ἀπόδειξιν τῆς κλοπῆς, ὁ Αὐτοκράτωρ ἐστοχάσθη νὰ φέρῃ τὸ δακτυλίδιον αὐτό, τὸ ὅποιον ὑπέθετεν ὅτι ἤθελε φορεῖ ὁ Χότζας ἐὰν τὸν παρελάμβανε μετ' ἑαυτοῦ εἰς τὸν τόπον ὅπου ἐμελλε νὰ τοξεύσῃ. Τοῦ Σουλτάνου τὸ στρατήγημα ἐπέτυχε καὶ ἐνταῦθα· διότι, προφασισθεὶς ὅτι ἐθλάσθη τὸ δακτυλίδιον του ἅμα μετὰ τὴν πρώτην βολήν, καὶ προσθεὶς ὅτι δὲν κατασκευάζονται πλέον δακτυλίδια σφερα μετὰ τὸν θάνατον ὀνομαστοῦ τινος τεχνίτου, παρεκαλέσθη ἀπὸ τὸν Χότζαν νὰ δεχθῇ τὸ ὅποιον οὗτος ἔφερε δακτυλίδιον, ἔργον ὄν τῶν χειρῶν τοῦ τεχνίτου ἐκείνου.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ παλάτιον ὁ Σουλτάνος, ἐπροσχάλεσε τὸν βεζύρη καὶ τὸν προσκυνητῆν· κρατῶν δὲ εἰς χεῖρας τὸ κομβολόγιον καὶ φορῶν τὸ δακτυλίδιον ἐπροσποιεῖτο ὅτι προσήυχετο. Ὁ προσκυνητῆς ἀνεγνώρισεν ἀμέσως καὶ τὸ ἐν καιρῷ ἄλλο· ὁ δὲ Σουλτάνος διατάξας νὰ παρουσιασθῇ τὴν ἐπιούσαν ἐνώπιόν του ὁ Χότζας, ὑπέβαλεν εἰς τὴν κρίσιν του ὑπόθεσιν ὁμοίαν μετὰ τὴν συμβῆσαν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ προσκυνητοῦ. Ὁ

Χότζας, χωρὶς δόλου νὰ ἐνθυμηθῇ τὴν περίστασιν ἐκείνην, καὶ θέλων νὰ δεῖξῃ αὐτῆσαν δικαιοσύνην, ἀπεκρίθη ὅτι ὁ ἀρνηθεὶς ν' ἀποδώσῃ τὰ παρακατατεθέντα, ἦτον ἄξιος νὰ κοπανισθῇ ζωντανὸς ἐντὸς ὄλμου. Τότε ὁ Σουλτάνος, διατάξας νὰ μετακομισθῶσιν ἐκπροσθέν του τὰ κιβώτια τοῦ Χότζα, εὗρηκεν ἐντὸς αὐτῶν ὅλα τὰ πολυτίμα πράγματα τοῦ προσκυνητοῦ, καὶ δεικνύων σεβας πρὸς τὴν ἀπόφασιν τοῦ ἰδίου τούτου Χότζα, δέταξε νὰ ἐπιβληθῇ εἰς αὐτὸν ἡ ποινὴ τὴν ὅποιαν εἶχε καταγγεῖλει μόνος του πρὸ ὀλίγου. Ἐσκάρθη λοιπὸν λάκκος ἐν εἶδει ὄλμου, ὅπου ἐδύρεθη καὶ ἐκοπανίσθη ὀλόγουμος ὁ κλέπτης. Τὸν λάκκον τοῦτον ἶδεν ἰδίως ὀφθαλμοῖς πρὸ ἑκατὸν ἐτῶν ὁ Ταβερνιέρος.

ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ. Πρὸ εἰκοσιδύω περίπου ἐτῶν νέος τις ἐπιτεθειμένος ἀδαμαντοπώλης ἐκ Γερμανίας, Μαυρίκιος Βερολῖνος ὀνομαζόμενος, μεταβάς εἰς τὸ Λονδῖνον μετήρχετο ἐκεῖ τὴν τέχνην του. Χάρις εἰς τὴν εὐφυίαν καὶ φιλοπονίαν του, τὸ ἔργον του εὐδοκίμησεν, κῦτός δὲ ἔλαβε τὴν Ἀγγλικὴν ἐθνικότητα. Μετὰ τινὰ ἔτη ἐγένετο καὶ τῆς Αὐλῆς ἀδαμαντοπώλης, καὶ ἐσγάτως ἀπέθανεν ἄτεκνος εἰς Λονδῖνον, ἀφήσας περιουσίαν ὄψε ἑκατομμυρίων λιρῶν, ἢ 58 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

Οἱ πλάγιοί του συγγενεῖς, ὅσοι κατοικοῦντες εἰς Βερολῖνον, παρουσιάσθησαν ζητοῦντες τὴν κληρονομίαν τὰ δικαστήρια ὁμῶς τῆς Ἀγγλίας δὲν συγκατένευσαν, διότι ἡ περιουσία τοῦ ἀποβιώσαντος συγκαταίεται ἕλη σχεδὸν ἐξ οἰκιῶν καὶ γαιῶν, κατὰ δὲ τοὺς νόμους τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας, ξένοι δὲν δύνανται νὰ ἔχωσι κτήματα ἀκίνητα ἐπὶ τῆς γῆς τοῦ Ἠνωμένου βασιλείου. Εἰς μάτην εἰ ἀπαιτοῦντες τὴν κληρονομίαν, τέσσαρες ἀδελφοὶ καὶ μία ἀδελφὴ, ἐπράτεινον νὰ καταγραφῶσιν Ἀγγλοὶ· ἡ πράξις τῶν αὐτῶν ἀπεκρίθησαν οἱ νομολόγοι τῆς Ἀγγλίας, ἤθελεν εἶσθαι ἀνωφελὴς, καθόσον ἦσαν ξένοι κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ τῶν.

Ὅλη λοιπὸν ἡ πλουσία ἐκείνη κληρονομία μεταβαίνει, δυνάμει τῶν βρετανικῶν νόμων, εἰς τὴν βασιλισσάν, δηλαδὴ εἰς τὴν Ἐπικράτειαν· βεβαιοῦται ἐν τοσοῦτῳ ὅτι ἡ Μεγαλειότης τῆς, κατὰ τὴν παραδεδομένην συνθήειαν καθ' ὅλας τὰς τοιαύτας περιστάσεις, ἀπεράσισε νὰ δοθῇ εἰς τοὺς συγγενεῖς τοῦ ἀποθανόντος, ἐπὶ λόγῳ ἀποζημιώσεως, ἰκανή τις ποσότης χρημάτων.

ΣΠΟΥΔΑΙΟΝ ΠΑΡΟΡΑΜΑ.

Εἰς τὸ φυλλάδιον Ε' τῆς Πανδώρας συνέβη, κατὰ τῶν σελίδων διατάξις, τὴν ὅποιαν παρακαλεῖται ὁ ἐπιεικῆς ἀναγνώστης νὰ διορθώσῃ, μεταβαίνων ἀπὸ τῆς ἀριστερᾶς στήλης τῆς 114 σελίδος, ὅχι εἰς τὴν δεξιάν τῆς αὐτῆς σελίδος, ἀλλ' εἰς τὴν ἀριστερὰν τῆς 115 μέχρι τοῦ 21 στίχου, περιλαμβανομένου καὶ τούτου· ἔπειτα ἐπανερχόμενος εἰς τὴν δεξιάν στήλην τῆς 114 σελίδος καὶ, μετὰ τὸ τέλος ταύτης, ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀριστερᾶς στήλης τῆς 115 σελίδος, ἀπὸ τοῦ 22 στίχου καὶ ἐφεξῆς.